

עומר ולדמן אל הגלעדים שבין רגליה

יסמין שבאה במקום תהילה
לחדוה הרכבי

כוח האמון

שִׁבְתָּ שְׁלוֹם וּמְבָרָךְ, יִסְמִין.
אֲנִי מֵאֲבֵד אֶת הַהֶקְשָׁבָה
בְּאֶזֶן יָמִין. בְּיָמִים הַסְמוּכִים
יִצְאָה לִי מִשָּׁם שְׁעוֹה שְׁחֵרָה
רֵיחַ שְׁחֹר וְטַעַם רָע. צִבֵּעַ שֶׁל הָאֶסְפוֹת
אֶל הָאוֹב. אֲבָל בְּשִׁמְאֵלִי הַצִּבֵּעַ עוֹדוֹ צֹהֵב
כְּזֹהֵב מְלָכִים, וּמִקּוֹלֶךְ קוֹלֵט מְנַחָה וְנִיחוּתִים.
אֲבָל מִיָּמִין לְכָל זֶה לֹא יִשְׁמַע דָּלָת
נְטָרֶקֶת, אֲשֶׁמָּה מְסִרָקֶת, מִפְתָּח מַחְלִיד
שֶׁהוּא מְקוֹר מְבָצָרֶךְ יִסְמִין הוּא צִבֵּעַ
שֶׁנִּי עַל עוֹרֶךְ יִסְמִין, הוּא כְּמוֹ מוֹרֵי לְחֹנוֹךְ גּוֹפְנִי
בְּתִכּוֹן שְׁשִׁמּוֹ אֵיל אֲמוֹן, כְּלוּמֵר לֹא הָאֲמוֹן
עֲצָמוֹ אֵלָּא כֹחַ הָאֲמוֹן יִסְמִין
יִסְמִין שֶׁהִיא שֶׁהִרְזָאֵד עַל כָּל שֶׁעַר בְּגוֹף
יִסְמִין שֶׁהִיא שְׁעוֹר שֶׁל אֲמוֹן, הִיא כֹחַ הָאֲמוֹן
הִיא בְּכַבּוּדָה שְׁעוֹר בְּחֹנוֹךְ גּוֹפְנִי
יִסְמִין שֶׁמְדִיפָה יִסְמִין, שֶׁמְדִיפָה אֵין אוֹנִי
יִסְמִין שֶׁנִּשְׁאָרָה מִיִּסְיוֹנִיּוֹת עִם חֶלֶק עֲלִיוֹן
יִסְמִין שִׁבְתָּ שְׁלוֹם וּמְאָרַע, כָּל שֶׁהוּא עַל אֵין קוֹלֶךְ
עַל אֵין קוֹל בְּכָלֵל בִּימִינִי, עַל עֲדִין רֵיחַ
מְאָרֶן שֶׁל מִטָּתִי, עַל מָה שֶׁלֹּא יִסְקֵר בְּבֵית הַזֶּה
כְּמוֹ דְמוּתִי, כְּמוֹ הַחֶלֶק הָאֲחוֹרִי שֶׁל דְמוּתִי
כְּמוֹ פְּעֻלוֹת תַּגְמוּל עַל כֹּחַ אֲמוֹנִי: לְתַפֵּס אֶת אֲשָׁכִי
בְּיָד אַחַת, לְהַעֲרִיךְ מַחְסוֹרִים, לֹמֵר לִי מָה אֲנִי צָרִיךְ.

אֲבָל הָאָמֶת יִסְמִין לֹא צָרִיךְ כַּחוֹת לֹא צָרִיךְ הַבְּטָחוֹת
 לֹא צָרִיךְ מַפְתָּחוֹת חֲדָשִׁים יִסְמִין אֲנִי צָרִיךְ שִׁיר
 אֲנִי צָרִיךְ שִׁיר קָצֵר עִם בֵּית אֶחָד אֲנִי צָרִיךְ בֵּית
 אֶחָד בְּמַלְיָם פְּשׁוּטוֹת בֵּית רְגִישׁ וּמְכִיל בֵּית בְּרָגְנִי
 כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת. בֵּית אֶחָד שְׁמוֹנֶה אֶת הָאַחֲרִים
 בֵּית שְׁאוּמְרִים עָלָיו לְאִישׁ אֲשֶׁרִיךְ, שְׁנוֹתֵן תַּחוּשָׁה שֶׁל אֲשֶׁרִים
 כְּמוֹ הַשִּׁיר שֶׁגֵּרַם לְאוֹדִיָּה קוֹרֵן לֹמֵר לְמִשׁוֹרֶרֶת יֵלֶתִי
 בְּגִלְגֶּלֶךְ עַל הָאֶסְלָה, תִּרְאִי כִּמָּה מַפְתָּחֶת אֲנִי, כִּמָּה חִישָׁנִית
 אֲנִי. כִּמָּה אֲנִי עֲלוּלָה. תִּרְאִי יִסְמִין. אִיךְ דּוֹקָא כְּשֶׁאֵינֶךְ מְדַבֵּרֶת
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ שְׁנִי. אֲנִי שׁוֹמֵעַ סִמֵּךְ חֲדָשׁ. גִּבֵּר חֲדָשׁ. בְּרַבּוּי. קְלוּפִי בְּגָדִים.
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ קְלוּפִי גִבְרִים. אֲנִי שׁוֹמֵעַ חֲלוּפִי גִבְרִים. וְרִיחַ מִצְעֹר שֶׁל הַתְּכַנָּסוֹת.

יסמין עוזבת

קֵל הַרְבֵּה יוֹתֵר לְקָרָא לְצַעֲדִיָּה
 שְׁקוּלָם עֲבָה, לְפָרְקִי יְדִיָּה
 בְּמַלְיָם מָה אֶתָּה מְבִיא לִי, אֶתָּה מְבִיא
 אֶת הַסֵּעִיף, עֲדִיף לְקָרָא לְכָל אֱלֹה "נְדוּדִים"

יְשִׁיזְבוּ
 יְשִׁיזְבוּ נְדוּדִים
 לֹא יִכְזִיבוּ
 לֹא יִכְזִיבוּ בְּהָדִים
 בְּהָדֵהוּדִים
 יְשִׁיבוּנִי אֶל הַגִּלְעָדִים
 שָׁבִין רְגִלְיָה, אֶל הַגִּלְבָּעִים

שְׁמָהֶם אֲנִי שְׁאוּל לִילָה בְּלִילָה
 כְּשֶׁגִּבָּה הַלַּח נְעוּץ מוֹל כָּל פְּנֵי
 שְׁמָהֶם אֵין יוֹם וְאֵין אוֹר
 מְאוּרָרִים מְלֹאכּוֹתִי
 בְּיוֹם שְׁשִׁי, אַחֵר הַצֹּהֲרִים

מִחֶשֶׁק אֶת תַּלְתְּלִי חֲזִי
 וּבִקְמָקוּמָה הָעֵר שׁוֹפְטִים הַמִּים

משוים אל להטם את מחשבתה
 על הבריחה ממני, ועל השלחן
 ייבש הרגעלה, ורגע לה ממני
 בקרוב, בהתקרבות הנדודים אל קו הדלת
 אל הרצפה הרוצה להחזיק את רגליה במלט כמו מאבן

אבן ספיר

ראיתי את יסמין ונזכרתי ביסמין
 ונזכרתי ביסמין ונזכרתי ברגליה
 הגלויזות החלקות הנטועות עמקות
 במרצפות החומות בגמות החן
 בתרשיש ובשהם ובאבן ספיר
 באביה השקרן ובאמה השדכנית
 הרעה הרעה המורה לה על גבר
 לחצב אבן ספיר מאבן צר
 הוא רכוס ואומר לה ברצון ובכח
 גם אני מתחזקת גם אני תלוית
 גם אני תלויה
 היא היתה אומרת
 היא היתה אומרת: אני דיה
 אני צרה ואני עריה
 בכל פעם ששאלתני אותה לגילה
 אמרה: אני בת שבע-עשרה ושנתיים
 בת שבע-עשרה ושלש שנים
 בת שבע-עשרה וארבע
 (אחרי השנה הרביעית לא שאלתני)
 ונראינו עין לעין כעין מיכל
 שעליה אמרה יסמין למענה עכשו
 אני שוב רק בת שבע-עשרה. אני רק עכשו
 קראנו בשמה באור קראנו בשעת האור הנמוכה
 התפשטנו באור יפה התלבשנו יפה לחשכה
 מיכל אמרה ליסמין: בסוף את לסבית
 ידעתי שהצדק אתה. נראה לי מוזר לקרא לזה צדק
 חשבתי שהיא טועה. שמייכל טועה. למען ההגינות היא טועה

לְמַעַן יִסְמִין הִיא טוֹעָה. לְמַעַן הָאֱמוּנָה. לְמַעַנָּה. כָּל פַּעַם
שֶׁכָּתַב טְלוֹיזְיָה גָמַר כְּתָבָה בְּ"יָמִים יְגִידו", רְצִיתִי שְׂיוֹסִיף
"שְׂמִיכֵל טוֹעָה". יָמִים יְגִידו שְׂמִיכֵל טוֹעָה
יִסְמִין מְלֻמָּלָה מַחְזוֹר לְיָמִים טוֹבִים מִפִּי אִמָּה:
בְּרוּךְ שְׂגֻמְלָנִי זָמָה כְּנָגֵד רָעָה וְרָמָה

על הקריאה בקול

וַיִּדְפוּ הַמַּיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה כְּדָבָר אֲלִישֶׁעַ אֲשֶׁר דִּבֶּר

מלכים ב' ב', 22

לאורין ששאלה למה ברחתי לירושלים

כִּיֹּן שְׁמָצוֹי אֲנִי בְּעֶסְקֵי שִׁירָה נִדְרָשׁ מִמֶּנִּי לְהַבְחִין בֵּין קְרִיאָה וּבֵין קְרִיאָה בְּקוֹל. וְעוֹמֵד בִּינֵיהֶן גַּם הַבְּדֵל שֶׁל מְקוֹם: בְּבִיתִי בְּתֵל אַבִּיב אֲנִי קוֹרֵא אֹרִיִן וְהִנֵּה אֹרִיִן. וְאֲנִי קוֹרֵא בְּקוֹל אֹרִיִן וְהִנֵּה גּוֹף אֹרִיִן בְּחִשְׁכָּה. וְהִנֵּה חֲשֻכָּה שֶׁנִּבְדֵּל מִמֶּנָּה גּוֹף. וְאֲנִי קוֹרֵא אֹרִיִן שֶׁל בֵּית וְהִנֵּה נוֹרָה קְלוּשָׁה בְּרָחוּב שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ. וְאֹרִיִן שֶׁל חוּץ אֵיפֹה שְׁנוֹכְרֵתִיךְ בְּחוּץ. הַכֹּל מְבַהֵק וְזָקוּק אֶל הַחוּץ. וְאֵלּוּ בִירוּשָׁלַיִם בְּסִמּוּךְ לְקֻטְמוֹנִים אֲנִי קוֹרֵא אֲלִישֶׁעַ וְשׁוֹמֵעַ: מָה אֶעֱשֶׂה לָּךְ בְּטָרֶם אֶלְקַח מַעֲמֹךְ. וְשׁוֹמֵעַ מִבֶּט כָּזֶה גְבוּהָ וּמַחֲנֶךְ. וְשׁוֹמֵעַ מִתְבַּיֵּשׁ מִתְבַּיֵּשׁ וְהִגְרוֹן יָבֵשׁ. אֲבָל חֲדוּהָ הֶרְכָּבִי קוֹרֵאת שֵׁם בְּקוֹל אֲלִישֶׁעַ אֲלִישֶׁעַ וְאִין גּוֹף בְּחִשְׁכָּה. אִין גּוֹף לְחִשְׁכוֹת בִירוּשָׁלַיִם. וְאִין גַּם אֲלִישֶׁעַ בְּמוֹכֵן הַגּוֹף. אֲבָל מָה שְׁשׁוֹכֵר אוֹתִי קָרָה אוֹלִי לִפְנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. כְּשֶׁחֲדוּהָ קָרָה בְּאֶדְמָה הַזֹּאת אֲלִישֶׁעַ וְהִיתָה לָּהּ חֲשֻכָּה, וְהִיא אֲלִישֶׁעַ. וּמָה שְׁכָבֵר מְבִיא אוֹתִי לִידִי בְּכִי מִתְרַחֵשׁ בְּשִׁכּוֹנָה הַזֹּאת בְּבֵית אַחֵר, בְּבֵית תְּהֵלָה. אֲמָה, שְׁהֶאֱפַר בְּשַׁעֲרָה אֶפֶר חֲדוּהָ, יוֹצֵאת בְּחִשְׁכָּה וְקוֹרֵאת תְּהֵלָה וְתִהְיֶה לְעֵתִים עוֹנָה וְלְעֵתִים דִּי לִזְכֹּר שֶׁהִיא עוֹד בְּתוֹךְ הָעוֹלָם. אֲבָל בְּעוֹלָמִי לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה עוֹד תְּהֵלָה. לֹא יִהְיֶה גּוֹף לְתִהְיֶה מִן הַחֲשֻכָּה. וְאִין אֶפְשָׁר בְּכָלֵל לְקָרָא לְעוֹלָם שְׁאַחֲרֶיהָ, שְׁלֻצְדָּה, שְׁלֻעוֹלָם לֹא בָּהּ? הָאֵם לְקָרָא לוֹ עוֹלָם הֵבֵא אוֹ עוֹלָם הֵבֵא אַחֲרֵי תְּהֵלָה? וְלֹאן בָּהּ? וְאֵל מִי? וְלֹאִיזוֹ חֲשֻכָּה?

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה קוֹרָה פֹּה עֲכָשׁוּ, אֹרִיִן. אֲנִי מִנְסָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַקָּטָע הַזֶּה כְּכֹר רַבֵּעַ שְׁעָה וְלֹא מִצְלִיחַ לְהַפְסִיק לְבִכּוֹת. לְבִכּוֹת בְּקוֹל. כְּמוֹ אֲבֹא שְׁלִי עַל הָאֶסְלָה אַחֲרֵי שְׁלֹא רָצִיתִי לְלַכֵּת לְעֶרֶב הַקֶּרְנוֹת י"ב שֶׁל עֶצְמִי. אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁזֶּה נִחְשָׁב זֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּזֶה כֶּכָּה, אֲבָל זֶה בְּאֵמֶת מָה שְׁקוֹרָה. אֲנִי מִיֵּלֵל פֹּה בְּמַעֲוֹנוֹת כְּמוֹ אוֹדִיָּה קוֹרֵן עַל הַשִּׁיר שְׁלֹךְ וְאֶפְלוֹ לֹא יוֹדֵעַ לְהִסְבִּיר בְּמַלִּים. מָה שְׁעוֹלָה לִי בְּלֵב עֲכָשׁוּ הוּא כְּמוֹ סוֹף הַבְּצוּעַ שֶׁל מַתִּי כִּסְפִי לְשִׁיר "מַלִּים" שֶׁל נֶתָן יוֹנָתָן (הוּא לּוֹבֵשׁ שֵׁם שְׁחָרִים עִם צִוְּאָרֹן טוֹרְקִיז), כְּשֶׁהוּא מִגְבִּיָּה קֶצֶת אֶת הַקּוֹל בְּרַעַד קָל, כְּמַעֲט בִלְתִּי מְרַגֵּשׁ (אוֹלִי רַק אֲנִי הִרְגָּשְׁתִּי), וְשִׁיר: "קֶצֶת מֵאַחֵר עֲכָשׁוּ, אוֹלִי חֲשׁוֹךְ / אֲבָל תֵּשׁוּב אִם רַק תּוֹכֵל לְשׁוּב". אֶת הִרְגָּשׁ הַזֶּה שְׁבִתוֹךְ הַקּוֹל, שְׁבִקְרִיאָה בְּקוֹל, אֲנִי מִנְסָה לְהַדְבִּיק אֶל חֲשֻכָּה שְׁשׁוּב לֹא יִהְיֶה לָּהּ מַעֲנָה בְּגוֹף. זֶה אוֹלִי מָה שְׁאֲנִי מִבִּין. אֶפְלוֹ שְׁבִקְלִיפ רּוֹאִים גַּם אֶת נֶתָן יוֹנָתָן וְהוּא נִרְאָה חֵם וּמַחֲנֶךְ וְחִי עֲדִין, וְגַם אֲלִישֶׁעַ הִיָּה בְּחַיִּים בְּאוֹתָהּ שָׁנָה, וְשֶׁעַר חֲדוּהָ לֹא נִבְדֵּל מִן הַחֲשֻכָּה וְלֹא הָעֵכִיר מִמֶּנָּה, וְתִהְיֶה וְאֵת וְאֵין עֲדִין הֵיִינוּ תְּקוּוֹת רְחוּקוֹת בְּחַיִּי הוֹרִינוּ, וְרַק אַחֵר כֶּךָ אֲכַזְבָּה. רַק אַחֵר כֶּךָ נַעֲשֵׂתָה לָנוּ מֵהֶם קְרִיאָה. וְהַמַּיִם הִחֲלוּ לְהִיּוֹת רָעִים עַד רַפְיוֹן.

יוסף במסתרים במושב הגילוי

ליוסי מץ שהוא גבר שבגברים

יוסף יושב עם הבנים המתונים ומתנסה
יוסף יוצא אל הבנים המוכנים ומתנסה
לוחש לשונות לבנים, לוטש
עינות ירקות בבנים, לובש ארגמנים למכסה

על התורה ועל הגמירה ועל גמילות חסדים
ועל פן ועל אף, האף בשרשו מכיר ובקצהו מאדים
ובנחיריו ישיר. ירשף שירה. יאכיל דקירה
ישתין בקיר. אף על פי כן מתנסה (ושאר האפים רכונים

עד רוח השפה האחת השואפת אירים מכרים)
וגם האמה מתנסה והמתן מתנסה והחיק החדש
המגלח מזכרונות, והזעה הנשמרת, והשרירים
אינעל דינאק השרירים, וכבר ברכת שלום מנחת לו בדש

לכלם, לכל האברים, אשר מתקף השעה מאשרים
ומקבלים על הבריות כלן, למעט האחת השואלת
מה אתם מתנסים עלינו בדחק של מתישרים
יעני סטריט פורוורד, כאלו נראה לכם שלא תהיו נטחנים

עד ייבש הדמע. עד בלעד. אבר לאבק יולד. אף בעננים
אף על פי תהום מכסה. אבל בהווה עוד כל אבריו גאונים
ויוסף מצוף דאבה, אל שמנים לא יבוש ולא יקנה
למטה ממתניו, ובכל זאת כבר בוכה קצת בלב, מסור, משיח בשמן.

ושלשת רעיו גולים עמו מפתח תקנה:
יונתן בן עזיאל המכנה תותי
יוחאי בן ישראל המכנה יוחי
וגלעד המכנה מלאך המות

הם מכירים זה את זה בשם אבל בעצם לא מכירים
אומרים שמחפשים זיון ורגליהן שלובות כמו ישו

כָּבֵד אֵינָה אֶלַף שָׁנָה תִּקְוָעִים עַל אוֹתוֹ סִפְסָל בְּגִבּוֹל רוֹטְשִׁילְד
חוֹשְׁבִים אִם יִחְזְרוּ בִּיחָד, לֹא הִחְלַפְתִּי חֲלָצָה מֵאַתְמוֹל

וּמִיחָס לְאִמִּיר גִּלְבֵּעַ שֶׁקָּרָא לְאַסְפֶּת שִׁירִיו "כְּחָלִים וְאֲדָמִים" כִּי זֶה מָה שְׂרוּאִים
כְּשֶׁנֶּעְצָמוֹת הָעֵינַיִם, אוֹ מִשְׁהוּ כָּזֶה, וְאֲנִי כְּשֶׁנֶּעְצָמָה מוֹלֶךְ עֵינֵי רְאִיתִי רַק אָדָם
עַל חוֹרוֹנִי, רַק הִחְלָצָה הָאֲדָמָה הִחְלָקָה שֶׁסִּפְּגָה אֶת כָּל זַעוֹת סִפְטִמְבֵּר עַד קֶצֶה
רוֹטְשִׁילְד, וְתַחֲתֶיהָ מִכֵּס שָׁחַר וְנֶעַל שָׁחַר עַד לְמִטָּה עַד דַּעַת הַחֲשֵׁכָה, עַד שֶׁעָקַרְתָּ
אוֹתָהּ מִגִּיעַת, וְאַתְמוֹל עָרַב שִׁבְתָּ ה' אֶרֶץ תִּשְׁעִי וְשׁוּב לְבִשְׁתִּי אוֹתָהּ מוֹלֶךְ וְשׁוּב
הַפְּתַעַת, יָדַעְתָּ, אֶת אוֹמֶרְתָּ, שֶׁשְּׁחָרִים וְכָחָלִים אֲנִי לוֹבֵשׁ, וְהָאָדָם הַזֶּה, שֶׁאֵת גִּבּוֹלִיו
אֶת מִשְׁחָרְתָּ, לֹא רְאִיתִי אוֹתוֹ מֵעוֹדִי. הֵייתִי זוֹכֶרְתָּ. וְרַק מִן הָאָדָם הַסּוֹפֵג רְאִיתִי אוֹתִי
רוּוִי בָּךְ, רְאוּי, רְהוּב. מָה זֶה מִשְׁנָה. לֹא נִפְסָס לָזֶה שׁוּב.

יוֹחִי חוֹתֵר לְמַגֵּעַ בְּכוּוֹן הָאוֹיֵטָה, הֵם נִחְבָּטִים
נִכְנָסִים לְהַמְצִיא עֶצָה בִּשְׂרוּתִים, אֲנִי מִזְהָה מְכָרִים
מֵהֶצֶבֶא, אַחֲרֵי זְמַן נִמְאָס לִי לְבוֹא בְּשָׁלוֹם
אֲנִי הוֹלֶךְ אֶל יוֹסֵף וּמִגְלָה בּוֹר. וּמַעֲלָה מִתַּחֲתֵיו בּוֹרִים

וְרוֹאֶה מִכְתִּירֵי עֲטֻרוֹת וּמַעֲטִירֵי כְּתָרִים
וּמַעֲשִׂירֵי דָלִים, מִתִּיזֵי מִשְׁקָאוֹת קָלִים
מִבְּיֵי אֲבוֹת, גִּאוֹת לוחָמִים, מֵאֹר עֲזָרִיהָ מִן הָאֲדָמִים
וְנוֹשְׁקֵי נְשָׁקִים וְנוֹשְׁכֵי נְשָׁכִים
וְשׁוֹפְתֵי אֲגָמִים וְלוֹפְתֵי אֲשָׁכִים
וְעֵינֵיהֶם קוֹרְאוֹת: יִשְׂרָאֵל עֲמֹךְ
מִי יִשְׁפִּילְךָ וּמִי יְרוֹמֶמְךָ
מִי יַעֲקִימְךָ וּמִי יִהְיֶימְךָ
מִגִּבְיָה סֶלֶם יַעֲקֹב וּמִתִּיר סֶלֶם גִּבְבִּים
כִּי הִדִּין אֶת הָהָר יַקֵּב וְהִזִּין יִבְרָא נִקְבִים

תוֹתִי יוֹצֵאת לְגִלּוֹי צוֹחֶקֶת כְּמוֹ עֵמָה, מָה הַשְׁאֲרֵתִי שְׁמָה
פְּשׁוּטָה, אֵיזָה פְּשׁוּטָה, אֲנַחְנוּ אוֹמְרוֹת, אֲנַחְנוּ נִשְׁאָרוֹת
אַרְבַּעַה. נִחְשׂוּ מִי לִקְחָה הֶרֶקֶב עֲשֵׂתָה סִיבּוּב חֲזָרָה, הִלְכָה
כְּפָרָה, מִשְׁאִירָה אוֹתָנוּ רַק לְהַעֲלוֹת חֲרָחוּרִים

שְׁגוּפָנִית, שְׁכָל כֶּךָ גֶּסֶת גְּמוּת הִיא
וּכְמוּסָה הִיא וּמִנְסָה וְקוֹלָגִית
וּמַעֲזָה לְצִאֵת עִם זֶה אֵל הַחַיִּים
וְאוֹמְרָת: יֵאלֶלֶה, לֶךְ הַבֵּיתָה, מוֹתִי!

יוֹסֵף לַעֲקֹר מִקְשִׁיב וְלַעֲקֹר שׁוֹכֵחַ
וְלַמְרוֹת הַהִתְנַסּוֹת אֵין בּוֹ אֶבֶר אֶחָד מִפְּרָגָן
וְאֶזְכֹּר: אִישׁ הָיָה בִירוּשָׁלַם. שָׁמוּ יוֹסֵף נִדְבָה.
מִגְלָה הִיסְטוֹרִיּוֹת. וְכֵזָה רְצִיתִי. שִׁיגְלָה עָלִי. שִׁיגְן

אֲבָל יוֹסֵף כִּנְפִי שַׁעֲוָה בְּשַׁעַת הַחֵם. רַק בְּמַעַט מְעוּפָה
יוֹסֵף אֲנַפָּה. יוֹסֵף אֲנַחָה. וְלֹא יוֹסֵף עָלִי נִדְבָה
עָלִי שֶׁהִבֵּאתִיו אֶל הַסֶּפֶסֶל הַזֶּה, שֶׁבְּגָדֵי שִׁקְטִים
וּמוֹעָטִים מְכַדִּי שֶׁאֲשַׁחֵק בְּהַתְגַּלוּת.

20.5.16